

ראשית, מעט חומר רקע: המשפחתון אותו מנהלת קהילת הפליטים הדרום-סודנים לילדי העובדים עמד בסכנת סגירה כבר כחודשיים. בעל הבית סרב להאריך את תוקף החוזה ואף ניתק את זרם המים, ואיים לפנותם בכוח ללא צו בית משפט. ביום רביעי האחרון (15 בספטמבר), לדברי נציגי הקהילה בערד, הגיע ראש העיר, מר גדעון בר-לב, עם פמלייתו, כשהוא מלווה גם בסגן שר הפיתוח ובכתבים מחדשות הטלוויזיה הישראלית בשפה הערבית, והתעניין במצב הקהילה, ואף הבטיח לעזור בנושא הילדים והמשפחתון. בהתבסס על הבטחה זו, ניגשה משלחת של נציגי הקהילה ללשכתו ביום שלישי, ה-22 בספטמבר, על מנת לבקש את עזרתו. על פי בקשתם, התלוויתי אליהם. מנכ"לית העירייה, הגב' לילך מורגן הסכימה לראותנו במקומו. ישבנו עמה והנציגים הסבירו את המצב שוב, והיא טענה שאין לעירייה היכולת לעזור, משום שמדובר בנושא פרטי, אך לאחר שכנועים, התרצתה והבטיחה לנסות ולמצוא פתרון ולהתקשר אלי באם ימצא. הנציגים הסבירו לה כי אין להם מקום להשאיר את הילדים, משום שבעל הבית איים לפנותם באותו יום, וכי הנשים תאלצנה לבוא לעירייה עם הילדים ולשבת ולחכות לפתרון. תשובתה הייתה כי "מבחינתה זה בסדר".

הנציגים לקחו את דבריה פשוטם כמשמעם; הנשים ביקשו יום חופש מהעבודה, ורצו להתייצב שם עם ילדיהן ביום חמישי, ה-24 בספטמבר. הן פנו אלי בבוקרו של יום חמישי וביקשו שאצטרף אליהם ואדבר בשמן, הסכמתי לבוא ואף הזמנתי כתב מחדשות ערוץ 1. הגעתי למשפחתון, והנשים חיכו לי במקום עם ילדיהן ועם כמה שלטים על ניירות רכים, בהם נכתבו סיסמאות באנגלית, כגון: "לאן יכולים הסודנים ללכת על מנת לשרוד?" וכו'. תיקנתי את שגיאות הדקדוק בשלטים ועמדנו לצאת. למקום הגיע מפקד המשטרה, יובל פז, ושאל מה קורה. הסברנו לו כי אנו רוצות ללכת לעירייה ולחכות לתשובת ראש העיר. הוא שאל בזעם אם זו הפגנה בלתי חוקית, שלף את הטלפון הנייד מכיסו ואמר כי הוא "מתכוון לטפל בעניין במלוא חומרת הדין". שאלתי אותו מדוע כאשר מתקיימות הפגנות בלתי חוקיות מחוץ לביתי ארבע-חמש פעמים ביום, המשטרה אינה מטפלת בעניין במלוא חומרת הדין. הוא התרעם, ושאל אותי אם העובדה שמתקיימות הפגנות בלתי חוקיות מחוץ לביתי מתירה לי לעשות כרצוני. עניתי שלא, אך איני רואה מדוע הוא נוהג איפה ואיפה בנושא זה. הדיון נמשך זמן קצר, ואף אמרתי לו שעליו להתבייש (סיפור ארוך הקשור להבטחותיו לטפל בבעיית ההטרדות החוזרות ונשנות של החרדים וההפגנות הבלתי חוקיות שהם מקיימים מחוץ לביתי, ואי שמירת הבטחות אלה) תגובתו הייתה אגרסיבית.

בינתיים החלו הנשים ללכת לכיוון העירייה, הלכתי אליהם במהירות ואמרתי כי נאסר עלינו להפגין, ולכן אל לנו לשאת שלטים. הנשים נפטרו מהשלטים. עלי לציין כי בשום נקודה שהיא לא הורמו השלטים, וכי הם הוחזקו כשהם מקופלים. המשכנו ללכת ברחוב בשקט, ובזמן זה גם שוחחתי עם הכתב שאמר כי יתעכב וביקש שאצלם את המתרחש במצלמת הוידאו שלי, אותה נשאתי בתיקי. בארי, אישי, החל לצלם את המתרחש. כשהגענו לרחוב הראשי, מצדה השני של תחנת המשטרה, סמוך לבית הספר יעלים-עופרים, חיכה לנו שם מפקד המשטרה (שהלך, כנראה במעבר הולכי הרגל הסמוך לבית הספר יעלים-

עופרים) עם פקד הסיור, אורן. אורן שאל למעשינו, וכשהסברנו, אמר כי מותר לנו לגשת לעירייה, אך אסור לנו לשאת שלטים או לצעוק. הסברתי זאת לנשים, והן הסכימו, אך מפקד המשטרה אמר כי אינו מתיר לנו ללכת, ואף הוציא את הטלפון הנייד מכיסו וטען כי התקשר לעירייה, וכי הם אינם רוצים לראות את כל נציגי האמהות אלא שתיים בלבד. הסברתי זאת לנשים, אך הן ביקשו לשאול אותו מדוע נאסר עליהם לגשת לנציגי העירייה. הוא ענה להן באגרסיביות "תחזרו למקום שמדברים בו ערבית..." הרגעתי את הרוחות והתחלנו ללכת חזרה למשפחתון. כשהגענו לשם, מצאנו אדם, שטען כי הוא עובד שהגיע למקום על מנת לשפצו, אשר פרץ את הדלת והחל משליך את החפצים השייכים למשפחתון החוצה. כשראה כי אנו מצלמים, התנהג באלימות, קילל ועשה תנועות מגונות כלפי המצלמה. יעצתי לו לחדול, משום שהחומר המצולם יגיע לתקשורת.

בינתיים נכנסו הנשים פנימה עם ילדיהן. פתאום הופיעה המשטרה בכוחות מתוגברים, מלווים בחרדי או שניים, ופרצו לתוך המשפחתון והחלו לזרוע בהלה במקום. בארי צילם את המתרחש וניגש לפתח הדלת כדי לצלם את המתרחש בפנים. לפתע הגיע אדם גדל מימדים, לבוש בגדים אזרחיים, שנכנס למשפחתון כשהוא דוחף את הנשים הצורחות בבהלה. הוא תקף את בארי וניסה לדחוף אותו החוצה. בארי ניגש אלי וצילם את המתרחש מבחוץ. מפקד המשטרה ניגש לבארי ושאלו בעוונות מדוע תקף את האדם הזה, אך בארי הסביר לו כי אדם זה, למעשה תקף אותו. לאחר זמן קצר מאד, ניגש אדם אחר לבוש אזרחי, אשר דיבר באדיבות יחסית ואמר לבארי כי הם רוצים כי יבוא עמם. תרגמתי לו את שנאמר, ולקחתי את המצלמה מידו. הוא החל ללכת עם השוטרים, בעוד אותו אדם, שהיה לבוש בבגדים אזרחיים ולא הזדהה כשוטר, עמד מולי וביקש ממני להפסיק לצלם.

שאלתי אותו מדוע, והוא ענה שאני מעוכבת לחקירה בחשד להסתה לאלימות ולטרור. התחלתי ללכת עמו בבקשי אותו להזדהות, אך הוא לא עשה זאת. עכשיו יודעת אני כי שמו יוסי ביזאווי, וכי הוא רכז החקירות במשטרת ערד. הגשתי את המצלמה לידיד שעבר במקום, אשר גר בבניין בו שוכן המשפחתון, וביקשתי ממנו לשמור עליה. יוסי ניגש אליו ודרש את המצלמה. לדברי אותו ידיד, הזדהה כשוטר ולקח את המצלמה מידו. יש לציין כי אדם זה מעוניין להעיד כי המצלמה נלקחה מידו בידי יוסי ביזאווי. ניגשתי אליו וביקשתי לדעת מדוע הוא לוקח את המצלמה. עמדתי ודיברתי אתו מספר דקות, ולא שמתי לב למתרחש סביבי, אך בארי, כמו גם אחרים סיפרו לי שהמשטרה נהגה באלימות רבה כלפי הנשים וכי מפקד התחנה אף גרר אישה הרה בשיערה לתוך רכב המשטרה. יוסי ביקש ממני לבוא בכוחות עצמי למשטרה, והתחלתי ללכת לשם. שתי נשים התלוו אלי ועזרו לי עם עגלת התינוק שלי ועם הילדה, בזמן שהתקשרתי לכתב וסיפרתי את שהתרחש. הגענו לתחנה, שם סירבו לתת לי להיכנס וביקשו שאחכה כמה דקות. עמדתי בצד וחיכיתי עם ילדיי. בינתיים הגיעה למקום אישה שלישית, נינדרל שמה, כשהיא מתייפחת בבכי. שאלתי מדוע, והן ענו כי מריו, אישה, נעצר. לאחר זמן מה הגיעו נשים נוספות, כשהן ממירות בבכי והסבירו לי כי נאדיאס, הנמצאת בחודש התשיעי להריונה, הוכתה ונעצרה. לאחר מספר דקות הופיעו שוטרים ליד שער הרכב של התחנה כשהם גוררים את מריו, פתחו את השער והשליכו אותו

החוצה באלימות, ניינדרל רצה למקום, ואף היא הוכתה באכזריות ואף נחנקת. הנשים מיהרו למקום, והשוטרים נהגו באלימות ואף העירו הערות גזעניות כגון: "איננו צריכים אנשים חולי איידס בישראל" וכו'. צילמתי את כל המתרחש במצלמת הטלפון הנייד שלי. בינתיים ביקשנו לפנות את ניינדרל לבית החולים משום שהיא חשה שלא בטוב. ניינדרל פונתה עם אמבולנס, ואף את זאת הנצחתי בעזרת מצלמת הנייד. ניגשתי שוב לשער התחנה וביקשתי לדעת מה קורה. הפעם הם הניחו לי להיכנס. השארתי את ילדיי בהשגחת מבוגר אחראי ונכנסתי לתחנה. נלקחתי למשרדו של קצין החקירות, שאת שמו שכחתי, ולאחר מכן למשרדו של רכז החקירות, יוסי, אותו אדם אשר לקח ממני את המצלמה. הוא שוחח עמי מעט, בהמתיני לחוקר שיחקור אותי. נאסר עלי להשתמש בטלפון הסלולארי, ואף נאמר לי לכבותו. הוא שאל אותי אודות מצלמת הוידאו, ובנוכחותי אף תיעד את נתוני המצלמה במחשב.

לאחר המתנה ארוכה ניגשתי לחוקר בשם מיכאל זיגלר, אשר החל להתבטא בצורה גזענית מאד כלפי קהילת הפליטים וכלפיי משום אהבתי אותם. הוא טען שאין להם מקום כאן, וכי העזרה להם בכל דרך שהיא היא בגדר "לדחוף את האף" ואף הוסיף ואמר דברים נוספים, אך איני זוכרת את כולם. חשבתי לעצמי שאני בצרות אם הוא אמור לכתוב את ההצהרה שלי... ולמזלי, מחשבו קרס, והועברתי לחוקר אחר, שי מלול שמו, שנהג בי באדיבות יחסית. הוא אמר לי כי מותר לי להיוועץ עם עורך דין, אך עניתי לו שאין לי עו"ד, והוא התעלם מכך. נחקרתי, ונותרתי להמתין להחלטת קצין החקירות בנוגע אלי. לאחר זמן מה נכנס לחדר אותו אדם גדל מימדים שתקף את בארי ואחרים, והחל להתבטא אף הוא בצורה גזענית ולצעוק עלי מדוע אני עוזרת לאנשים שהם "שיכורים אלימים שאונסים את הבנות שלהם". ניסיתי להסביר לו שאין כך הדבר, אך הוא היה בשלו. ניסיתי להמשיך ולהסביר לו שאנשים אלו חוו שואה, אך הוא צעק עלי כשפניו סנטימטרים ספורים מפניי, שאי אפשר לקרוא לזה שואה, וכי במשפחתו ניצולי שואה. המשכתי להסביר שגם במשפחתי, ושאר נקראת אני על שם אשתו הראשונה של סבי שנספתה בשואה, אך דבריי נפלו על אוזן ערלה. הבנתי שמדובר באדם תוקפני שדעותיו אינם סובלניות, וחזלתי לנסות.

לאחר מכן נצטויתי להוציא את תכולת התיק שלי ולהניחה על השולחן משום שאני עצורה. עמדו שם שלושה גברים, שניים מהם בלבוש אזרחי, אחד מהם אותו אדם תוקפני, שעכשיו יודעת אני כי שמו שרון, אף על פי שאת תפקידו בתחנה אינני יודעת, כשנאלצתי להוציא את תכולת תיקי, טמפונים והכול, ולפרטה בקול. לא יכולתי להתאפק ופרצתי בבכי.

נלקחתי להליכי מעצר: טביעות אצבעות וכו', ושאלתי אם אוכל לדבר עם עורך דין. החוקר, שי מלול, אמר כי "צריך להגיש בקשה" ונשמע ממנו כאילו הדבר אורך זמן רב. ביקשתי להתקשר ולנסות להשיג עו"ד בכוחות עצמי, הוא התיר לי והתקשרתי לאורית רובין מארגון אס"ף. לאחר מכן, על פי עצתה, התעקשתי ודרשתי עו"ד מהסנגוריה הציבורית.

לאחר דקות מספר שמתי לב שהחוקר, שי מלול, מחזיק את הטלפון הנייד שלי בידו כשהוא פתוח, אך לא ידעתי מה הוא עושה. לשאלתי, השיב בהומור שהוא רוצה לקרוא את הודעות הטקסט שלי, אך אינו מצליח למצוא אותן. עכשיו, לאחר מעשה, יודעת אני כי הסרטונים שהסרטתי בהם נראים השוטרים כשהם מכים את הפליטים נמחקו מהטלפון, אך יתכן כי יש אפשרות לשחזרם... (הדבר שמשכנע אותי בנכונות חשדותיי שאכן החוקר הוא שמחק אותם וכי לא מדובר בסרטונים שלא נשמרו משום מה הוא שדברים אחרים השמורים על הטלפון שלי, כגון רשימת השירים בנגן ה־mp3, השתנו).

תחילה הם רצו להחרים את הטלפון הנייד שלי ואת אלו של בארי, ואת קלסרי שמכיל את שיבוצי הילדים בגנים ובבתי הספר, תצלומי אשרות של פליטים וכו'. אך לאחר זמן קצר אמרו לי לשים את כל חפציי חזרה בתיק, כולל הניידים, וכי אוכל לקחת את תיקי ולהשאירו בביתי. בזמן זה הצלחתי לשלוח הודעה בחשאי למספר אנשים בדבר מעצרי.

לאחר מכן נלקחתי לביתי על מנת להביא את דרכונו של בארי, ונאמר לי כי מתכוונים לגרשו מהארץ משום שהוא שוהה בלתי חוקי, למרות שהסברתי להם שהאשרה שלו בתוקף, וכי תמיד הייתה כך.

החזירו אותי לתחנה, שם הצלחתי לראות את בארי כשהוא כפות. ניסיתי לומר לו שלום, אך פקידת מפקד המשטרה, שאת שמה אינני יודעת, צעקה עלי בגסות לזוז הצידה. לא ידעתי מה קורה אתו, אך על פי עדותו, אותה ייתן בעצמו, הוא הוכה על ידי שרון כשהוא כפות ובנוכחות שוטרים רבים, לא התירו לו להתקשר לאף אדם, ועל פי עוה"ד של הסנגוריה הציבורית, גם לא הגישו בקשה עבורו לייצוג למרות שחתם על בקשה, על פי הודאתו של קצין החקירות. אילצו אותו לחתום על עדותו כביכול שנכתבה בעברית, שפה אותה אינו דובר, כמו גם על מסמכים אחרים בעברית שאינו יודע מהם.

על מנת לקצר לא אפרט את כל שהתרחש בתחנת המשטרה לאחר מכן. הדבר היחיד שאציין הוא שנאדיאס הנ"ל שוחררה לביתה לאחר שעות רבות, וכי כל העת בה הוחזקה בתחנה לא היו ברשותה נעליים וכי נאלצה ללכת כשהיא יחפה.

לאחר זמן מה נלקחתי, כשאני כפותה באזיקים בידיי וברגליי, לבית המעצר "אוהלי קידר" – שהוא המקום שהדרך היחידה לתארו היא בתור המפגע התברואתי הגדול ביותר בו נתקלתי מעודי (למרות שטיילתי רבות בעולם במקומות שונים) והוכחה ניצחת להיות מערכת הענישה בישראל שגויה ורקובה מהיסוד, אך נושא זה אינו עניינו עתה ולכן לא ארחיב. שם מילאו את הטפסים הדרושים וערכו את הבדיקות הדרושות. העובדת הסוציאלית אמרה לי לחתום על ויתור סודיות. לצערי, ייתכן כי משום תשישותי, חתמתי, אך שאלתי מדוע איני יכולה לסרב. היא ענתה כי אני כן יכולה לסרב, וכשביקשתי לשנות את הסכמתי, טענה כי כתבה זאת על המסמך, ואף ראיתי אותה כותבת דבר מה אך לא ראיתי מהו. אני מקווה שלא ישתמשו במסמך זה כדי להשיג מסמכים רפואיים לא רלוונטיים ולהעבירם לאנשים החפצים להרע לי בשל פעילותי ההומניטארית.

עלי לציין כי מן הרגע בו נלקחתי מתחנת המשטרה בערד כשאני כפותה בידי וברגליי, היו כל האנשים המעורבים (סוהרים וכדו') מזועזעים מהעובדה שנעצרתי ונהגו בי בעדינות רבה, ואף ראיתי אשמה בעיניהם. לשאלותיהם בדבר סיבת מעצרי, ניתנה לי היכולת להסביר רבות אודות מצבם העגום של הפליטים, ואני בטוחה שמעז מעצרי יצא מתוק, וכי אנשים רבים מבינים עתה בצורה ברורה יותר את מצבה האמיתי של קהילת הפליטים.

אז נאמר לי כי עורך דיני הגיע למקום, ונלקחתי לשוחח עמו. כששאלתי אודות בעלי, נאמר לי כי לא נשלח להם כל מידע בדבר מעצרו ובדבר הצורך בייצוגו. לאחר מכן נלקחתי חזרה פנימה והוכנסתי לתא חשוך; לא יכולתי לראות מאומה, אך לאט לאט התרגלו עיניי לחשכה והצלחתי לראות כמה מיטות, שעל אחת מהן שכבה אישה, ועל רבות מהאחרות היו מפוזרים חפצים שונים ומזון ישן. הסדינים היו מטונפים, המגבת מעופשת, ועל פי דבריה של אותה אישה ששהתה במקום כחמישה ימים, מעולם לא ניקו את המקום ולא רוקנו אשפה. המקום שרץ מקקים, והמיטות היו מלאות פשפשים, או פרעושים או שאר מרעין בישין... התחלתי להרגיש ברע, אך התגברתי כי ידעתי שמטרתי מקודשת.

המתנתי לבוקר, במקום שרר קור רב, אך לא ניתנה לי שמיכה. במקום לא היו מי שתייה. הברז היה מקולקל, והמים היחידים היו במקלחת. פניתי בנימוס לסוהרים שעברו בין התאים וביקשתי מים לשתייה, ולאחר שעות מספר הובא לי בקבוק מים. כשהגיע הבוקר נלקחתי, לתא אחר, בו היו שירותים אך לא היו מים זורמים כלל. גם מקום זה היה מזוהם.

לאחר מכן נלקחנו לבית המשפט כשאנו כפותים באזיקים והושמנו בתא מעצר. לאחר המתנה של כשעה או שתיים נלקחתי בפני השופט, ושוב ניתנה לי האפשרות לדבר עם הסוהרים אודות מצבם העגום של הפליטים, וחשתי כי הצלחתי לשכנע אנשים רבים.

נציג התביעה היה השופט מיכאל זיגלר, אותו חוקר הנ"ל שהערתיו היו גזעניות ויחסו שחצני ומתנשא. הוא ניסה לשכנע את השופט כי אני אישה אלימה וכי עיקר מטרתי היא להתסיס את קהילת הפליטים בערד ולהסיתם להפרות סדר ול אלימות. השופט נהג בי בעדינות רבה, והביע את ספקנותו הרבה. לאחר עיון בראיות ובעדויות פסק כי אין בסיס לחשד המקשר ביני לבין הסתה לאלימות או לטרור כלשהם. התביעה דרשה לגזור עלי מעצר בית של שבועיים כמו גם להרחיקי מבניין העירייה לחודש ימים. השופט תמה על הבקשה, והחוקר התעקש כי אני גורמת להפרות סדר בבנייני העירייה. לשאלת השופט הסברתי על התנודותי ועל קשריי עם רחלי אברמזון, מנהלת מחלקת החינוך, והסיוע שהגשתי להם בתיווך בינם לבין קהילת הפליטים בהשגת המסמכים הדרושים לשיבוץ הילדים בבתי הספר על פי חוק חינוך חובה, כמו גם בין קהילת הפליטים לבין בתי הספר בערד בהם משובצים ילדי הפליטים, הפונים אלי לעזרה כל אימת שמתעוררת בעיה הקשורה לניירת בירוקרטית. החוקר התעקש ואף ביקש להציג את עדותה של לילך מורגן כראייה להתנהגותי האלימה במקום, וטען כי אמנם לא קרא את העדות אך הוא משוכנע כי היא תשמש כראייה מספקת לטענת המשטרה אודות הפרות הסדר החוזרות ונשנות שלי במקום.

השופט ביקש לקרוא את עדותה של הגב' מורגן, ולאחר קריאה קצרה, הרים עיניו מן הניירת וכשחיוך על שפתיו, ביקש מהחוקר לגשת אליו, ואמר לו לקרוא קטע מתוך העדות, שעל פי דברו של השופט מהווה הוכחה לכך שהתנהגותי בעת ביקוריי בעירייה הנה "התנהגות למופת". מצורף פרוטוקול המשפט, ולכן לא ארחיב בדברים.

כפי שניתן לראות מן הפרוטוקול, נגזרו עלי חמישה ימי מעצר בית.

בדבר המאורעות אותם חווה בארי, ולהם היה עד. ייתכן כי עדיף שיגיש את עדותו בעצמו. אך בקצרה אומר כי הוא נלקח לבית החולים סורוקה כשהוא כפות, וכך גם הכניסו אותו למקום דרך השער הראשי. נערכו עליו בדיקות משום שהוא סובל מבקע וצריך להשתמש בחגורת בטן, אותה דרך אגב דרשו ממנו הסוהרים והשוטרים להסיר שוב ושוב, אף לאחר שקיבל אישור רפואי ועתה הוא סובל מכאבים. כמו כן הוא סובל מפגיעות שטחיות אחדות בגופו. לא ניתן לו לדבר עם עו"ד עד לעת שנלקח בפני השופט, ולכן הצליח לדבר עמו שניות ספורות ולא יכול להתייעץ עמו כלל. מצ"ב פרוטוקול המשפט שלו, בו לא נוכחתי משום שנלקחתי לתא המעצר להמתין לשחרורי. כפי שתראו מן הפרוטוקול, המשטרה מכחישה כי החרימה את המצלמה, ויש לציין כי גם דרכונו של בארי לא הושב לו. מצלמה זו חשובה מאד כי תועדו בה המאורעות כולם עד לעת בה נלקחה. בארי הסריט את המאורעות ללא הפסקה, כך שלא ניתן למחוק קטעים אלא רק את הסרט כולו.

הצלחנו להגיע הביתה בשלום ולאסוף את הילדים ששהו אצל חברה. כרגע אינני חשה בטוב כלל, אך אני בטוחה שאתאושש מהר. הטראומה הפיזית, לדעתי היא שהשפיעה על בריאותי, כמו גם ההמצאות במקום מזוהם כל כך.

מזמור התהלים דלהלן עודד אותי במשך שהייתי בבית המעצר, חשבתי לחלוק אותו עמכם:

שִׁיר הַמַּעֲלוֹת אֶל יְהוָה, בַּצִּרְתָּהּ לִי קָרָאתִי וַיַּעֲנֵנִי. יְהוָה הִצִּילָה נַפְשִׁי מִשָּׁפַת שָׁקָר, מִלְּשׁוֹן רָמָיָה. מִהָיָה לִּי וּמִהָיָה לִּי סֵיף לִּי לְשׁוֹן רָמָיָה? חֲצִי גִבּוֹר שְׁנוּנִים, עִם גִּחְלִי רִתְּמִים. אוֹיֵה לִי כִּי גִרְתִּי מִשָּׁךְ, שְׁכַנְתִּי עִם אֲהָלֵי קָדֶר. רַבַּת שְׁכֻנָּה לָהּ נַפְשִׁי, עִם שׁוֹנָא שְׁלוֹם. אֲנִי שְׁלוֹם וְכִי אֲדַבֵּר, הָמָּה לְמַלְחָמָה! תְּהִלִּים ק"כ

תודה על דאגתכם ועל עזרתכם, ועל תשומת הלב המבורכת.

אחזור שוב: אני שלום, וכי אדבר, המה למלחמה!

רבקה פריי פנצ'ארד

מספר נקודות שנודעו לי עתה, ולכן לא היוו חלק מן התיעוד הקודם:

המספר הנכון של כמות האנשים ש"התאספה" היא כ-20 נשים ו-10 ילדים.

צוות האמבולנס, עליו העלינו את ניאנדרל הפצועה, נסע דרך קצרה ואז חזר למקום. לדבריה ביקשו ממנה לשלם במזומן עבור הנסיעה, אך מאחר שלא היה עליה הכסף הדרוש, סרבו לקחתה לבית החולים. כמה נשים אחרות שנזקקו לטיפול רפואי, חששו להידחות אף הן, וניסו לבקש טיפול בקופת החולים, שסירבה לקבלן. אותה אישה שנעצרה, נאדיאס (למעשה שמה מבוטא ניאג'וס) נלקחה על ידי המשטרה לבית החולים לאחר שכפו עליה לחתום על מסמכים המתירים לקחתה לבית החולים, אך מלבד בדיקות לוודא את שלום העובר, לא עברה בדיקות נוספות, והיא סובלת מנקע במרפק, ואינה יכולה לקבל טיפול רפואי. את אישה, טולו, הכריחו לחתום על מסמכים אותם לא יכול היה לקרוא.

בזמן שבארי נלקח על ידי המשטרה לרכב על מנת לעצרו, נעמדה שם קבוצת נשים שביקשו להיעצר במקומו. אז החלה המשטרה בפעולות האלימות כלפיהן. כמו כן, מחוץ לתחנה, כאשר ראו כי אני יוצאת, ביקשו להיעצר יחד עמי, אך המשטרה איימה לקרוא ליחידת עוז ולגרשן. אתי, שהגיעה למקום ייעצה להן ללכת הביתה. הן הלכו לשבת בפאטיו, וישבו שם כל הלילה, עד לצהריים למחרת, כאשר נודע להן כי שוחררנו.

בזמן שהייתי בתחנת המשטרה ניגשו שלושה גברים - ג'וזף קוץ', פיטר, ובחור יהודי אמריקאי בשם נוח, ביחד עם שלוש נשים ללשכת ראש העיר וביקשו להיפגש עמו, המזכירה ביקשה מהם לשבת ולהמתין שם לפתרון לבעייתם, ואז התקשרה למשטרה וביקשה לפנותם. היא נתנה להם מספרי טלפון, כדי שיהיו להם יתרון ליצור עמו קשר שהתבררו כמפוברקים.

אותו אדם חרדי שהתלווה למשטרה כאשר פרצה למקום דווח כאדם שהציג עצמו בעבר בפני קהילת הפליטים כבעל הבית של המשפחתון. לאחר שעזב את המקום ביום חמישי ה-24.9, נכנס לרכב משטרתי, החליף את בגדיו למדי משטרה ונסע מהמקום. אוסיף שוב ואציין כי נסיונות הפינוי מהמשפחתון כללו ניתוק המים, שבירת המנעול והשלכת חפציהם החוצה ללא צו בית משפט המורה על פינוי. כלומר, המשטרה סייעה בפינוי בלתי חוקי. שוב אציין כי ה"סיבה" לפינוי הייתה אי תשלום חשבון המים, אשר החוזה לא מטיל את האחריות לתשלומי על השוכר.

כאשר שרון, הגבר גדל המימדים אשר פרץ למקום וגרם לנשים לצרוח בבהלה, נכנס למשפחתון הוא צילם את המתרחש במקום. הוא נכנס לחדר השירותים וצילם אישה בעת שעשתה את צרכיה.

אני חושבת שכדאי לגבות עדויות מן הנשים שהיו במקום ומג'וזף קוץ'.

בכבוד רב,

רבקה